

tik, en Kritik, som man i Henhold til Anstaltens Fundats og Statutter har Ret til at øve. Og her tror jeg, at den højtærede Justitsminister kan være behjælpelig paa forskellig Vis, om han vil. Jeg tror ogsaa, at Finansudvalget, som jeg i sin Tid appellerede til, kunde have gjort noget. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) gav Sagen sin Tilslutning, den Gang Forespørgselen var fremme, men jeg tror ikke, der er sket det mindste fra Finansudvalgets eller det ærede Medlems Side siden da. Og Jægerspris har ikke forandret hverken Karakter eller Virkemaade. Jeg skal kun føje til, at jeg ikke kan tro, at Børnespørgsmaalet, hverken Spørgsmaalet om forsømte Børn eller i det hele taget Spørgsmaalet om Børneopdragelse, kan løses, uden at det offentlige ogsaa i højeste Grad maa komme til at beskæftige sig med Jægerspris.

Jeg vil gerne understrege, at af de Midler, som Jægerspris ejer, gaar Renten af Grundkapitalen ikke med til Børneopdragelsen. Hele dette Gods paa 5 000 Tdr. Land yder saa at sige ikke det mindste til Børnehjemmet. Ikke en Gang Renten af den Kapital, Godset har, bruges dertil, og dog har det, saavidt jeg har kunnet skønne — og jeg har gjort mig megen Umage for at sætte mig ind i de Jægersprisske Forhold — aldrig været Meningen, at Godset skulde være til, om man vil, for Bestyrelsens Skyld. Den Gang Jægerspris Stiftelse blev oprettet, var man af den Opfattelse, at der skulde kunne blive Plads til 7—800 Børn, men man har ikke kunnet faa det til at blive et Hjem for mere end 300 Børn. Selv dette Antal har man haft Vanskelighed ved at overkomme; man har maattet sætte Børnene i Pleje paa de noget mærkelige Maader, jeg omtalte forleden.

Den højtærede Trafikminister gjorde nogle Bemærkninger om Funder—Bramminge-Banen og sagde, at naar det med Hensyn til denne var gaaet saaledes, som man var kommet overens om, laa det i Forholdenes Natur: under Krigen havde man hverken kunnet skaffe Sveller eller Skinner. Jeg havde ment, at Sveller kunde skaffes fra Statens Plantager, og den højtærede Minister nævnedes Hjöllund og Gludsted Plantage. Jeg afbrød da Ministeren, idet jeg ikke havde talt om disse to Plantager, jeg havde talt om Stats-skoven Palsgaard. Men, siger den højtærede Minister, selv om man havde tyet dertil, vilde der ikke have været nok. Jeg vil bestemt bestride, at der ikke har

kunnet skaffes Sveller fra denne store Statsskov, vistnok den ældste Statsskov, vi har, med en udmærket Træbestand, en Træbestand, som sagkyndige har sagt er stærk og haardfør, netop fordi den vokser op i disse barske Egne. Men, siger den højtærede Minister, disse Sveller vilde have været dyrere end de indkøbte. Det kan ikke være rigtigt. Den højtærede Minister kan have Ret i, at der ikke kan skaffes Imprægneringsolie, og at de derfor vil have en langt kortere Varetid, det skal jeg ikke sige noget til. Men at de kan blive dyrere end de indkøbte Sveller er nu, det er umuligt. De kan kun ligge en 3 Aar, siger den højtærede Minister. Det skal jeg ikke kunne modbevise, men jeg tror heller ikke, den højtærede Minister kan føre noget som helst Bevis for sin Paastand. Jeg har dog den Opfattelse, at den højtærede Ministers Paastand ikke kan holde Stik. Disse Grantræer er jo tidt benyttede til Nedramning eller Nedlægning i Jorden, og det har paa mange Steder vist sig, at de har kunnet være meget længere end 3 Aar. Jeg haaber, at den Tid nu snart er inde, da der kan skaffes Materialier, saa at Arbejdet paa Jernbanen fra Funder til Bramminge kan optages og dermed den midtjyske Længdebane blive færdig.

I Anledning af min Omtale af Forholdene i Ejstrup spurgte den højtærede Minister mig, hvordan jeg tænkte mig, at Statsbanerne skulde behandle udestaaende Fordringer, idet jeg havde sagt, at Statsbanerne gaar haardhændet frem i den Henseende. Jeg mener, som jeg har sagt, at Statsbanerne tog haardhændet fat, den Gang de sagde til Beboerne af denne lille By: „Nu har I at skaffe disse 20 000 Kr. inden 48 Timers Forløb, eller ogsaa lægger vi Stationen saa langt fra jer, at den By, I har bygget op, bliver ødelagt“. Jeg synes, at disse Mennesker har haft nogen Ret til at appellere baade til den høje Rigsdag, hvortil Andragende nu er kommet, og til Ministeren og Administrationen. Der var mange Omstændigheder, der talte for at tage mildt paa dem. Det er en Kendsgerning, at man ved en Station paa Funder—Bramminge-Banen, uden at nogen har kunnet føre noget som helst Bevis for Nyttens deraf, ved Ekstravejanlæg, som synes at være ganske meningsløse, har ofret indtil 90 000 Kr. Saa er det haardt at komme og sige til Beboerne af den anden lille By, at de maa give 20 000 Kr., naar det gælder om at imødekomme et meget naturligt og berettiget Andragende! Jo, Stats-